

Rade
Krstić

DALIJE Cvetovi,
ki se v kriku neznane barve
razvlečejo v zvezdo.

Cvetovi, katerih sanje
se nabirajo
v rosi.

Neusahljivost plamenice,
ki jo davnina zapira med stebila.

Prah pesmi,
ki seda na s soncem in svilo
zamolčano pokrajino.

MLADOST Mladost tava vate
kakor izgnani zmaj iz brloga,
ki se na svoji poti ustavi,
da bi pobožal mrtve

z najbolj vročim
plamenom,
ki ga še premore.

*

Daleč stran
je zadnje zrnce prahu,
ki ga vsi vetrovi ne morejo odnesti.

ŽIVLJENJE Iz strmih višav izmerjena pot.
Skrita v sen pozabljena pesem.

Razpet
nad grobovi
mavrični lok astrologov.

*

Za čim hrepeni oko,
ko z neba odide še poslednji lev,
ki je tako rad poležaval med zvezdami?

MOLČEČNEŽ Ne čudim se očesu,
ki ne more več videti.
Ne čudim se rokam,
ki so se napile trpljenja.
Ali rumeni sveči,
ki se je natekla od ognja.

Čudim se kotu,
v katerem kleči in posluša
nabiranje boga nad oblaki.

*

Vsepovsod
se sprehaja
kristalno sonce večera
in siplje svetove po voščeni vrvi.

POLJA Polja, na katerih rase divji mak.
Polja, ki se ne dajo požgati.
Polja s srebrnimi brazdami.

V nemirnih očeh,
v zrnih dežja,

v kriku.

NIŠE Kjer pustiš, da spanec te premaga.
Kjer izbereš si najlepši cvet.
Kjer te žalost dolgo boža.

Kakšne so
te čudne niše,
ki polne zlatih kipcev

odpirajo se
v tebi?

SEN Zvoni.

Iz kamna leze bršljan,
noč žeparji po duši.

VITEZ Stojiš.
Visoko seže tvoja dlan.

Ne da bi se dotikale v eni sami točki,
prepojene z življenjem in smrtjo,
v čudežnem krvavenju iz dna,

rane
ob rani,
ki je srce.

SANJAČ Do roba zajet ugašajoč dih,
otrdel v večernem mraku.

Izžgana
s srebrno iglo
neuničljiva rana.

SENCA Telo, ki se začarano v blisk
plazi po tleh.

Telo, ki je na dnu,
čisto na dnu
telesa

utopljeno
v prvem dviganju sonca.